

Я БУВ ТАКИМ ЖЕ, ЯК І ВИ

Я розплющив очі і нічого не побачив. Обличчя моє було вкрите якимось полотном. Я прокинувся від того, що дуже промерз. За мить до цього мені снився дивний незбагнений сон. Я здер з обличчя полотно і знов нічого не побачив. Було темно мов у «квадраті» Малевича.

Наступної миті я збагнув, чому так змерз, адже я був зовсім голий. Я оглянув своє тіло, що лежало на чомусь високому, вузькому, нічого не побачив і поступово пригадав події, що сталися напередодні... Напередодні? - подумав я і відчув, що датувати їх точно вагаюсь.

У незнайомій кімнаті було темно, хоч око виколи. Однак, я повторююсь. А повітря. Повітря пахло неприємно.

Коли це було? Біля входу в метро відчув раптову квалість. В очах потемніло. Стало зовсім темно, і я збагнув, що падаю, хтось підхопив мене. На мить темінь розірвало денне світло, і перед очима замерехтіли спотворені розпливчасті обличчя... Далі пронизливий звук сирени... Люди в білих халатах... І знову темінь, повний морок... Останні слова з усього гомону були: «Пульс не прослуховується», «Мертвий».

- Боже, який холод...

Я підвівся на лікті й огледівся. Я чекав доки мої очі звикнуть до темряви, але звична адаптація чомусь не наставала.

Я зліз зі столу, хоча цілком упевнено говорити, що то був стіл, я мав би право лише згодом. Однак хай уже буде.

Я зліз зі столу, зробив крок і тут же наштовхнувся на щось не зовсім тверде. Враження таке... Таке ніби я чіпав чиєсь тіло. Мацаючи руками невідому перешкоду, я пішов уздовж неї.

Але ж який справді дикий сморід. Через кілька кроків перешкода скінчилась. Я востаннє торкнувся її руками. Вона зрушилась, і якесь неприємне передчуття вкралося в душу. Я ступив ще кілька кроків і дістався стіни. Холодна й, здається, волога була вона. Я пішов уздовж неї і скоро намацав двері. То, безсумнівно, були двері, тому що пальці мої зразу ж пізнали металеву ручку. Я засмикав за неї і відчув себе безпорадним. Я

засовав руками по стіні, спочатку по один бік дверей, а потім по другий і раптом відчув під долонею вимикач.

Біле денне світло різануло очі.

Чотири білі високі стіни, що замикалися вгорі білою глухою стелею. І жодного вікна. Посеред кімнати стояли довгі вузькі металеві столи. Біля одного з них на підлозі валялося біле полотно, яке я здер зі свого обличчя. По лівий бік столи... Вони були порожні. Але праворуч на двох лежало щось накрите. Такими ж білими покривалами, як я здер зі свого обличчя...

Неприємне почуття вкралося в душу.

Однаке...

Те, що лежало поряд столу, на якому я лежав, було більше ніж те, що було поза ним. З великим округлим горбом посередині. Саме по ньому пройшлися в темряві мої руки. Тепер я розумів це безсумнівно. Цікаво, цікаво... Хе-хе...

Мій глузд уже пояснював мені всю жахливість ситуації, в яку я потрапив. Але я не слухав його, не хотів слухати. Я пручався. З останніх сил. Щипав себе за тіло, відчував біль, але ніщо не зникало...

«Пульс не прослуховується».

«Мертвий».

Побий мене, Боже, ці слова стосувалися нікого іншого, як саме мене.

Але ж чому живий, якщо помер? І врешті-решт, навіщо голий?

Я кинувся до дверей і рвонув за ручку.

Я гамселив кулаками в глухі двері, здається хотів кричати, але лише роззявляв рота і мичав, як без'язикий. Позаду в потилицю мені вже тисла огидлива мана, що налазила на мене з-під білих покривал. Я притискався до дверей, але спини моєї вже торкалася своїми кістлявими пальцями мертвотна потвора в білому. Білі покривала, так-так... Я відсахнувся від дверей і похитнувся. Якийсь гарячий сполох стався в моїй голові і засвітився в очах. Поступово я прийшов до тями. Білі покривала були нерухомі і виглядали мов мармурові. Здається, щось сталося в мені, коли я відчув той дотик потвори і гарячий СПОЛОХ. Страх?

Ясна річ. Я забув, був він, а чи ні... Дивний незнайомий стан... Спокій? Ні. Коли б не байдужість. Хоча теж ні... Холод собачий. Оскліти можна.

Я стояв на підлозі зовсім голий. Я стояв, замислившись ні про що. Я підійшов до столу, на якому лежав щойно, підняв з підлоги своє покривало і, загорнувшись у нього, сів на стіл, звисивши босі ноги. Посидівши трохи, дивлячись на два сусідні столи і думаючи ні про що, я висадив ноги на стіл і натяг на них покривало.

Я сидів, утупившись у білі покривала. Тепер у мене не було сумнівів, що під ними трупи і на відміну від мене вони були справжніми. Я дивився і розумів – там мертві. Єдине, що страшило мене, - повернутися до них спиною. Здається, я наче отримав якийсь невідомий категоричний наказ: до них лише обличчям, інакше... Тьху, які дурниці. Сидіти, доки не настане ранок і сюди хтось загляне. Спати мені не хотілося, їсти теж. Хотілося зігрітися. Страшенно, більш за все, хотілося тепла. Куди вони поділи мій одяг? За дверима було тихо. Раптом я задихнувся від несподіваного пронизливого звуку. Я витяг з-під покривала свою ліву руку. Мій електронний годинник з браслетом-секретом. Я навіть повеселішав. Не змогли зняти. А може, у них не заведено. Годинник показував другу ночі.

Я знову втупився в білі покривала. Такі білі, мов зимове сонце.

Час майже стояв на місці.

Скоро я відчув, що переймаюсь якимось бажанням. Воно то залишало мене, то знову нагадувало про себе. Я навіть забув про холод. І от я схаменувся, що мені вже зовсім не холодно. Я дивився на округлий горб, вкритий білим полотном, і вже ясно відчував бажання підняти те полотно. Бажання ставало настирливим. Здається, я навіть не відчув і не помітив, як підійшов до сусіднього столу. Рука моя вчепилася за біле, мов зимове сонце, полотно і повільно підняла його. Переді мною з'явилося неголене жовте обличчя мертвого чоловіка. Очі його були закриті. Хоча ні. Одне з них, праве, було лише напівзакрите, і з-під віка виднівся скляний білок. Я підняв полотно ще вище, оголивши волохаті груди і жовтий живіт. Війнуло неприємним запахом і я подумав, що труп почав розкладатися. Я ще раз поглянув у його обличчя і накрив його.

Накривши, я обійшов стіл, на якому лежав неголений чоловічий труп і підійшов до другого столу, де лежав хтось значно менший. Я відхилив край, як зимове сонце, полотна.

Важкі повіки були закриті без примусу. Здавалося, дівчина просто спала. Я потяг полотно далі, і з-під нього вислизнули тверді високі груди з посинілими кінчиками. Полотно, мов біле зимове сонце, упало на підлогу.

Оголене жіноче тіло лежало переді мною вільно, не криючись, зовсім-зовсім розслаблене. Я дивився на дівчину і розумів, що думаю про щось дике й недоречне в цій ситуації. Вона справді ніби спала, і губи її були мов живі, лиш ледь синюваті в кутиках. Не вистачало того, щоб я їх поцілував.

Я раптом поглянув на себе і знову побачив, що я голий.

Мої думки жахливіші, ніж я. Ніж те, що було переді мною. Я відмахнувся від них і змусив себе оцінити ситуацію адекватно, наповнивши її логікою, свідомим аналізом. Мені стало дико від моїх думок, і я вирішив не думати більше. І я накрив полотном її, мов білим зимовим сонцем.

Але згодом я відчув...

Чорт, який собачий холод. Я знову підняв з підлоги своє покривало і, замотавшись ним, мов у зимове сонце, сів на стіл. Причому – знову обличчям до столів, де лежали ті двоє нещасних. Покривало не зігрівало мене, як не може зігріти зимове сонце, і мною почало тіпати.

Згодом я відчув, що знову думаю про мертву дівчину і думки мої неприродні. Переді мною виникли її темні губи. І знову я подумав так само, як першого разу. «Не вистачало того, щоби я їх поцілував». Боже, яка гидота.

Ще згодом я знову зліз зі свого столу і підійшов до неї.

Повільно сповзло полотно й лягло мені під ноги. Я стояв над тілом, і думка моя ставала дедалі нав'язливішою. Це було неможливо. Таке відчуваєш, коли стоїш над прірвою. Можливість здійснення неможливого. Яке ж воно звабливе...

Чим довше я дивився на нього і намагався не думати, тим більш провокуючими ставали думки.

Так буває, коли стоїш над прірвою і дивишся вниз.

Виникає можливість здійснення неможливого. Чим довше, тим воно сильніше.
Яке ж воно звабливе!

У вас ніколи не було так?

Коли тримаєш у руках немовля беззахисне й крихітне, якого сам породив, безмежно любиш і ладен віддати за нього життя, раптом виникає така ж наполеглива думка можливості здійснення неможливого. Воно таке крихітне й беззахисне, що мені, великому й сильному, не складе жодних зусиль кинути його у палаючий камін. Адже правда? Мені зробити це все одно, що плюнути за вітром. Я розумію, що це неможливо, але така думка з'являється.

Чому? Не знаєте?

Мені здається, коли б я негайно не відійшов від вогню, сталося б щось дике, жахливе.

Коли я рубаю дрова, а старий батько нахиляється за цурками і бачу його потилицю, на якій мені знайома кожна зморшка, я дивуюся, що ловлю себе на думці про те, як розлетівся би його старий череп, опусти я на нього сокиру. З усього маху!

У протилежному кутку, куди я чомусь ховаю своє обличчя, дике бажання не полишає мене.

Чому, власне, дике?

Жіночі уста для того, щоб їх цілувати. Чи не так?

Вона гарна, ця мертва. Я не говорив вам?

- Хто тут?!

Я стояв над її холодним білим тілом і вже схилявся. Нижче й нижче над її обличчям. Пам'ятаю: так каламутилось в голові, коли я напився до безпам'ятства. Тоді, коли.. Коли... Коли це було?

Я відчув на губах холодний дотик і трохи здивувався.

Встиг здивуватись і згадав якийсь осінній пейзаж, де був оголений ліс, чорні птахи. Хто його написав?

Нарешті я відірвався від її губ і задумався.

«Все ж таки, - думав я, - звідки мені знайомий цей пейзаж?»

Зліва біля її рота з'явилась червона крапелька і стекла по підборіддю.

Я зовсім не пам'ятаю автора. Здається, такий відомий пейзаж...

Там ще стояли коні з вершниками...

Якесь дивне бурчання.

Я поглянув на великий роздутий жовтий бридкий смердотний живіт, густо вкритий рудим волоссям, і подумав, що на ніч наїдатися не діло. І ще я згадав, що більш за все не терплю хропіння. А товстуні з такими животами завжди хропуть. Я поглянув на його руде обличчя. Скляне око біліло з-під мертвого повіка, яке, здавалося, ще більш відкрилося. Потім знову поглянув на її обличчя.

Що я тільки-но зробив? Я ніяк не міг згадати.

І автора пейзажу теж.